

Книга 1

Частина I

Розділ 1

Багато років мандрував я світами, поки збагнув, що таке любов, доля і життєвий вибір, та найголовніше зрозумів тієї миті, коли мене били, припнувши ланцюгами до стіни. Мій розум волав од болю, та я усвідомлював, що навіть у цьому розіпнутому й безпорадному стані дух мій вільний — я можу ненавидіти своїх катів або пробачити їм. Відносна свобода, скажете ви, та коли ти відчуваєш тільки припиви і відпиви болю, вона відкриває перед тобою цілий усесвіт можливостей. І вибір поміж ненавистю і прощенням може стати історією твого життя.

У моєму випадку це довга історія, повна людей і подій. Я був революціонером, що розгубив свої ідеали в наркотичному тумані, філософом, що втратив самого себе в світі злочинності, й поетом, що змарнував свій дар у в'язниці суворого режиму. Я втік із цієї в'язниці, перелізши стіну поміж двома кулеметними вежами, і став найпопулярнішою в країні людиною — ні з ким не шукали зустрічі так наполегливо, як зі мною. Успіх переніс мене на край світу, до Індії, де я вступив до лав бомбейської мафії. Я був торговцем зброєю, контрабандистом і фальшивомонетником. Мене заковували в кайдани на трьох континентах, неодноразово я був поранений і змирав з голоду. Я побував на війні й ішов у атаку під ворожим вогнем. І вцілів, тоді як люди навколо мене гинули. Здебільшого вони були кращі за мене, просто життя зійшло на манівці й, зіткнувшись на одному з крутих поворотів з чиеюсь ненавистю, любов'ю чи байдужістю, полетіло під три чорти. Дуже багато людей

мені довелося поховати, і гіркота їхнього життя злилася з моєю гіркотою.

Але розпочинається моя історія не з них, і не з мафії, а з мого першого дня в Бомбеї. Доля закинула мене туди, втягнувши в свою гру. Склалося все для мене вдало: мені вийшло зустріч із Карлою Сааранен. Варто було мені зазирнути в її зелені очі — і я відразу пішов ва-банк, прийнявши всі умови. Тож моя історія, як і все інше в цьому житті, починається з жінки, з нового міста і з дрібки талану.

Перше, на що я звернув увагу в Бомбеї, — незвичний запах. Я відчув його вже в переході від літака до будівлі аеропорту — цей запах був приємний, він збадьорив мене, коли я, вирвавшись на свободу, знову стулив у великий світ, проте він був мені не знайомий. Тепер я знаю, що це солодкий і тривожний запах надії, котра знищує ненависть, і водночас ядучий і кислий дух жадоби, котра знищує любов. Це запах богів і демонів, зруйнованих імперій і нових цивілізацій. Це блакитний запах морського бризу, що відчувається в будь-якій точці міста на сімох островах, і криваво-металевий запах машин. Це запах марноти і суспокою, дух життєдіяльності шістдесятьох мільйонів істот, понад половина яких — людські істоти і щурі. Це запах любові й розбитих сердець, боротьби за виживання і жорстоких поразок, що гартують нашу мужність. Це запах десятка тисяч ресторанів, п'ятьох тисяч храмів, могильників, церков і мечетей, а також сотень базарів, де торгують парфумами, прянощами, пахощами і квітами. Карла назвала його найгіршим з найчарівніших ароматів, і вона мала рацію, як і завжди в своїх оцінках. І тепер, хай коли б я приїхав у Бомбеї, перш за все я відчуваю цей запах — він вітає мене і каже, що я повернувся додому.

Друге, що відразу ж далось взнаки, — спекота. Вже за п'ять хвилин після кондиційованої прохолоди авіасалону я раптом відчув, що одяг прилип до тіла. Серце калатало, відбиваючи атаки незнайомого клімату. Кожен подих був маленькою перемогою організму в запеклій сутичці.

Згодом я переконався, що цей тропічний піт не полишає тебе ні вдень, ні вночі, тому що він породжений вогкою спекою. Задушлива вологість перетворює всіх нас на амфібій; у Бомбеї ти вдихаєш разом з повітрям вологу і поступово звикаєш так жити, і навіть знаходиш у цьому задоволення — або виїжджаєш звідси.

І нарешті, люди. Асамці, джати і манджабіці; уродженці Раджастану, Бенгалії і Таміл-Наду, Пушкара, Кочі й Ко-нарака; каста воїнів, браміні й недоторканні; індуси, му-сульмани, християни, буддисти, парси, джайни, анімісти; світлошкірі та смагляві, з зеленими, золотисто-карими або чорними очима, — всі обличчя і всі форми цього ні на що не схожого розмаїття, цієї незрівнянної краси, що зветься Індією.

Декалька мільйонів бомбейців плюс мільйон приїжджих. Двоє найкращих друзів контрабандиста — мул і верблюд. Мули допомагають йому переправити товар з країни в країну в обхід митних кордонів. Верблюди — простодушні мандрівники. Людина з фальшивим паспортом втирається в їхнє товариство, і вони без зайвого галасу перевозять її, порушуючи кордон і самі того не підозрюючи.

Тоді все це було мені ще не відоме. Тонкощі контрабандного промислу я засвоїв значно пізніше. В той перший приїзд до Індії я діяв інстинктивно, і єдиною контрабандою, яку я перевозив, був я сам, моя тендітна свобода. У мене був фальшивий новозеландський паспорт, в якому замість фотографії колишнього власника була вклеєна моя світлина. Я виконав цю операцію самостійно і небездоганно. Рядову перевірку паспорт повинен був витримати, але якби у митників виникли підозри і вони зв'язалися з посольством Нової Зеландії, підробка дуже швидко розкрилася б. Тому відразу по вильоту з Окленда я почав шукати в літаку групу туристів і виявив товариство студентів, що вже не вперше летіли цим рейсом. Розпитуючи їх про Індію, я зав'язав з ними знайомство і до митного контролю

в аеропорту пішов з ними. Індійці подумали, що я належу до цієї розкріпаченої і нехитрої братії, і обмежилися поверховим оглядом.

Уже самотою я вийшов з будівлі аеропорту, і на мене тут-таки накинuloся пекуче сонце. Відчуття свободи п'янило: ще одна стіна подолана, ще одна межа позаду, я можу йти, куди мені заманеться. Минуло вже два роки після моєї втечі, але життя оголошеного поза законом — безперервна втеча і вдень, і вночі. І хоча я не почувався по-справжньому вільним, я з надією і боязким збудженням чекав зустрічі з новою країною, де житиму з новим паспортом, набуваючи нових тривожних складок під сірими очима на своєму молодому обличчі. Я стояв на пішохідній доріжці під перекинutoю блакитною чашею розпеченого бомбейського неба, і серце моє було чисте й переповнене надіями, мов світанок на Малабарському узбережжі.

— Сер! Сер! — почувся голос позад мене.

Хтось ухолов мене за руку. Я зупинився. Всі мої м'язи напружилися, але я погамував страх.

Тільки не бігти. Тільки не піддаватися паніці.

Я обернувся.

Переді мною стояв маленький чоловічок у брунатній уніформі, тримаючи в руках мою гітару. Він був не просто маленький, а крихітний, справжній карлик з перелякано-безневинним виразом обличчя, ніби в недоумка якого.

— Ваша музика, сер. Ви загубили свою музику, ні?

Либонь, я забув її біля «каруселі», де отримував багаж. Але звідки цей чоловічок дізнався, що гітара моя? Коли я полегшено усміхнувся, він усміхнувся мені у відповідь з тією безносередністю, якої ми зазвичай уникаємо, щоб не здаватися простаками. Він віддав мені гітару, і я помітив, що між пальцями у нього перетинки, немов у качки. Я витягнув з кишені декілька банкнот і простягнув йому, але він незграбно позадкував від мене на своїх дебелих ногах.

* Південна частина західного узбережжя півострова Індостан.